

LÁSZLÓFFY CSABA VERSEI

Ösztön s eszmény közt

Aléltan, nyitott szájjal; mintha csak aludnék,
torkomból bugyborékol valami.
Iszap. Hit.

Csóva (üstökös farka) ösztön
s eszmény közt – megváltás vagy elrendeltetés.
A haldokló Schiller vajon miben hitt?

Mindent felfedtem magamból, de
nem adtam föl mindent. Megállni
magamban, rohanás közben, vétek.
(Tipikus, gögös magatartás, mondaná
egy gyanakvó hívő.) Közben egyre több
lélegzetvétel, s egy kevés éték.

Ami behatárolható.
És ami elszabadul. Mi lehet
a felszín alatt – félelmetes szabadság-
villanások? vagy csak szárnalmas
önámítás: hazudni hosszabb életet.

Manierista „stíluskéjelgések” –
kevés a lemeztelenítés. Hiába
faggatom magam, ha legyőz a
pusztító erők céltudatossága.

Fojtó gőzök. Elfojtott mozdulat
izzó gomolyagából kiszűrni a
menekülő, a *megvert* korhadás-szagát.
Rothadó hús (s tudat); szétfoszlik
és elenyészik a világ.

A természet kusza, önkényes –
pogány!
Milyen megváltásra számíthat
a viperamérgezett magány?

Kinyújtott kezem a végső
egyszerűsége bázíroz.
Faggatom magam: mi jöhet,
ami a lemeztelenítésnél jobban kínoz?

2006. június 24.

Batyum: a legsúlyosabb Nincsen*

„Versnemezis” Löwy Károlynak

1.

A megregulázva is mállott
hazában még egy elvakult! –
Ki az a mértéktelen „bárd” ott?
fejében minden elvadult!

Hová a zúgva nyargaló
bűnök nyomán? (Az ősi véres
kantár rég elszakadt – s a ló
kitömve múzeumban. Rémes!)

Hőkölj! Ha béklyót istened
nem ismer, nézz fiadra s lásd:
ő is konfekcióruhát
ölt – *álmot, örületeket*

messzire elkerülve, hisz
az út már maga nemezis.

(A vers maga is *nemezis.*)

2.

A vénséget az egye meg,
ki főzte. Ráncos, szomorú
és nyáladékos, hű szemek
meddig láttok el? Ólélés,
nász, dadogó kísértetek;

* *Ady Endre.*

bús maskarába bújt penész-
világ! Jó a *Semeddig* is,
a délibáb halálba visz,
s meggyilkol az emlékezet;
körülfog szenny, megfojt a víz,
faképnél hagynád százszor is –

mégsem lehet.

2006. július 3.

Idegen ágy és tükör

Hallucinálsz-e? te, aki mindig is féltél
a komplikációktól, jobban, mint a
bizonytalan kimenetelű örökléttől.
Mi ez a keserű közérzet? – a maradék kávé-
zacc a szádban; de hogyha nemcsak ízlelés!
Az égerfáé vajon ez a kesernyés illat?

Hajszolt vagy, megpihennél,
kedveseid akármit is mondanának neked,
idegesen hártasz el minden figyelmeztetést,
mint aki nem hiszi, hogy valaha még
csapdába eshet. Bent aztán kész vagy bele-
kapaszkodni az erőltetett vagy fojtott hangú
párbeszéd minden szavába, a legsutább
mondattól is megszedülsz, jóllehet félsz, hogy
még kiderül: szó sincs hallucinációról, miden
a legvalóságosabb, ami megtörténhet, ami tör-
ténni fog, még hogyha nem is akarod
(ilyenkor szörnyetegnek érzed magadat is
pedig még át se mentél a közfalon).

A hívó hangtól ismét fölrezzensz (ez a hőség,
máskor az egyhangúan síró lyukas csatorna,
vagy a zápor idegesítő sortúze a bádogtetőn –
csak el ne elalélj!); a kartonvékony falhoz lapulva
fülelsz, hisz az a hang olyasmiket mond, hogy
mindegy, nő vagy férfi vagy: ha egy idegen szobába
beléptél, először az ágyat keresed, meg a tükröt;
az egyik mellett – a tudattalanodban valami,
talán nem is a tapasztalat diktálja – semmi-

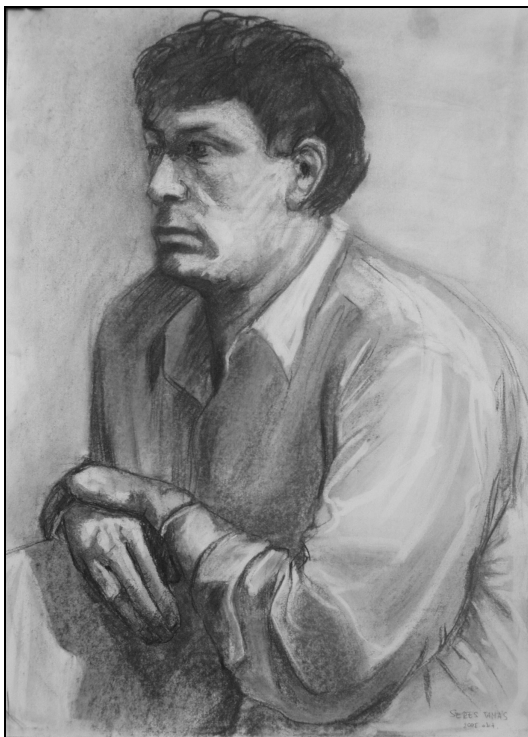
képpen sem mehetsz el közömbösen; a másik ismert lényekkel telik meg észrevétlenül; még ha üres is volt, amikor beléptél, hogy eleget tégy az udvarias meghívásnak.

Homályos emlékek: száraz, fekete göröngyök, folyóvíz hullámain elsodort gyermeki visítozás –

ám az igazi *nemfelejtés* kőzivatár erejű, örült kockázatokkal kavarg benned, hangtalanul.

2006. július 30.

Seres Tamás rajza.